

27-12-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - মই তোমালোকক পুনৰায় ৰাজযোগ শিকাই ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলো, এই 'পুনৰায়' শব্দটিতেই গোটেই চক্ৰ সমাহিত হৈ আছে"

***প্ৰশ্ন :-** পিতা যিদৰে শক্তিশালী সেইদৰে মায়াও, দুয়োৰে শক্তি কি?

***উত্তৰ :-** পিতাই তোমালোকক পতিতৰ পৰা পাবলৈ কৰি তোলে, পাবলৈ কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত পিতা শক্তিশালী, সেইকাৰণে পিতাক পতিত-পাবলৈ সৰ্ব-শক্তিমান বুলি কোৱা হয়। মায়া আকৌ পতিত কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত শক্তিশালী। সঁচা উপাৰ্জনৰ পথত অশুভ শক্তিয়ে (গৃহচাৰী) এনেদৰে বাধা দিয়ে যে লাভৰ সলনি লোকচান হৈ যায়, বিকাৰৰ পিছত মায়াই পগলা কৰি দিয়ে সেইবাবে পিতাই কয় - সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা।

***গীত :-** আমি সেইটো মৰ্গত চলিব লাগে(হমে উন ৰাহোঁ পৰ্ চলনা হে....)

ওঁম্ শান্তি। তোমালোক সন্তানসকল কোনটো মৰ্গত চলিব লাগে? নিশ্চয় মৰ্গ-দৰ্শন কৰোঁতা থাকিব। মনুষ্যই ভুল মৰ্গত চলে সেইবাবে দুখী হয়। এতিয়া কিমান দুখী হৈ পৰিছে, কিয়নো তেওঁৰ মতত নচলে। সকলোৱে ওলোটা মতত চলি আহিছে, যেতিয়াৰ পৰা ওলোটা মত দিওঁতা ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হ'ল। পিতাই বুজায় - তোমালোক এতিয়া ৰাৱণৰ মতত চলি আছা, সেয়েহে সকলোৰে ইমান বেয়া অৱস্থা হৈছে। সকলোৱে নিজকে পতিত বুলিও কয়। গান্ধী বাপুজীয়েও কৈছিল - পতিত পাবলৈ আহা, অৰ্থাৎ আমি পতিত। কিন্তু কোনেও বুজি নাপায় যে আমি পতিত কেনেকৈ হ'লো? বিচাৰে ভাৰতত ৰামৰাজ্য হওক, কিন্তু কোনে বনাব? গীতাত পিতাই সকলো কথা বুজাইছে, কিন্তু গীতাত ভগৱানৰ নামেই ওলোটা কৰি দিলে। পিতাই বুজায় - তোমালোকে কি কৰি দিলা। যীশুখ্ৰীষ্টৰ বাইবেলত পোপৰ নাম দি দিলে কিমান লোকচান হৈ যাব। এয়াও ড্ৰামা (নাটক)। পিতাই অতিকৈ ডাঙৰ ভুলৰ বিষয়ে বুজায়। এই আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান গীতাত আছে। পিতাই বুজাইছে মই তোমালোকক পুনৰায় ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলো। তোমালোকে ৪৪ জন্ম কেনেকৈ ল'লা - এয়া তোমালোকে নাজানা, মই শুনাওঁ। এয়া কোনো শাস্ত্ৰতে নাই। শাস্ত্ৰতো অনেক আছে। ভিন্ন-ভিন্ন মত আছে। গীতা মানে গীতা। যিজনে গীতা শুনাইছে, তেৱেঁই ৰায় দিছে। তেওঁ কয় - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাবলৈ পুনৰ আহিছো। তোমালোকৰ ওপৰত মায়াৰ ছায়া পৰিছে। এতিয়া পুনৰ মই আহিছো। গীতাতো কোৱা হয় - হে ভগৱান, পুনৰায় গীতা শুনাবলৈ আহা অৰ্থাৎ পুনৰায় গীতাৰ নলেজ (জ্ঞান) দিয়া। গীতাতো এইটো কথা আছে যে আসুৰী সৃষ্টিৰ বিনাশ আৰু দৈৱী সৃষ্টিৰ স্থাপনা পুনৰ হয়। 'পুনৰ' বুলি নিশ্চয় কোৱা হ'ব। গুৰুৱানক পুনৰ আহিব নিজৰ সময়ত, চিত্ৰও দেখুওৱা হয়। কৃষ্ণও পুনৰ ময়ূৰৰ পাখিৰ মুকুটধাৰী হ'ব। এই সকলো ৰহস্য গীতাত আছে। কিন্তু ভগৱানক সলনি কৰি দিলে। আমি এনেকৈ নকওঁ যে গীতাক নামানো, কিন্তু তাত যি এই ওলোটা নাম মনুষ্যই দি দিলে, সেয়া পিতা আহি চিধাকৈ বুজায়। এয়াও বুজায় যে প্ৰত্যেক আত্মাতে নিজৰ নিজৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে। সকলোৱে একেসমান হ'ব নোৱাৰে। যেনেকৈ মনুষ্য মানে মনুষ্য তেনেকৈ আত্মা মানে আত্মা। কিন্তু প্ৰত্যেক আত্মাতে নিজৰ নিজৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে। এই কথাবোৰ বুজাওঁতাজন অতি বুদ্ধিমান হোৱা উচিত। পিতাই জানে কোনে বুজাব পাৰে, কোন চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰাত বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হয়, কাৰ (বুদ্ধিৰ) লাইন ক্লিয়াৰ,

দেহী-অভিমানী হৈ থাকে। সকলোৱেতো পৰিপূৰ্ণ, দেহী-অভিমানী হৈ উঠা নাই। এয়াতো অন্তিমত ৰিজাল্ট (ফলাফল) ওলাব। পৰীক্ষাৰ দিন যেতিয়া ওচৰ চাপে তেতিয়া গম পোৱা যায় যে কোন কোন উত্তীৰ্ণ হ'ব। শিক্ষকেও বুজি পায় আৰু সন্তানসকলেও বুজি পায় যে এওঁ সকলোতকৈ তীক্ষ্ণ। তাততো (লৌকিক পৰীক্ষাত) প্ৰবঞ্চনা আদিও হ'ব পাৰে। ইয়াততো এনেকুৱা কথা হ'ব নোৱাৰে। এয়াতো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কল্পৰ আগতে উত্তীৰ্ণ হোৱা সকলেই উত্তীৰ্ণ হ'ব। বাবাই সেৱাৰ গতিৰ পৰা গম পায়। এই সঁচা উপাৰ্জনত লাভ-লোকচান, গৃহচাৰী আদি থাকে। চলোতে চলোতে ভৰি ভাঙি যায়। গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰাৰ পাছত মায়াই একেবাৰে ধুমুহা আনি দিয়ে। মায়াক অতি শক্তিশালী। বাবা শক্তিশালী পাৱন কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত, সেয়েহে তেওঁক সৰ্বশক্তিমান পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয় আকৌ পতিত কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত মায়াক প্ৰবল। সত্যযুগততো মায়াক নাথাকে। সেয়া হৈছে ৱাইচলেছ ওৱৰ্ল্ড (নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া), এতিয়া হৈছে একেবাৰে বিকাৰী দুনিয়া। কিমান প্ৰবল শক্তি আছে। চলি থাকোতে মায়াই নাকত ধৰি পগলা কৰি দিয়ে, ইমানে শক্তিশালী যে বিচ্ছিন্ন কৰি দিয়ে। যদিও সৰ্বশক্তিমান বুলি পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই কোৱা হয় কিন্তু মায়াক কম নহয়। আধাকল্প মায়াক ৰাজ্য চলে। এয়া জানো কোনোবাই জানে! দিন আৰু ৰাতি আধা আধা হয়, ব্ৰহ্মাৰ দিন, ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। তথাপিও সত্যযুগক লাখ বছৰৰ, কলিযুগক কিমান বছৰৰ বুলি কৈ দিছে। এতিয়া পিতাই বুজাইছে বাবে বুজি পাইছা। এয়াতো সম্পূৰ্ণ ৱাইট (শুদ্ধ)। পিতাই বহি পঢ়ায়। কলিযুগত মনুষ্যই জানো গীতাৰ ৰাজযোগ শিকাই ৰজাৰো ৰজা কৰি তুলিব! এনেকুৱাতো কোনো নাই, যাৰ বুদ্ধিত এইটো আছে যে আমি ৰাজযোগ শিকি ৰজাৰো ৰজা হ'ম। সেই গীতা পাঠশালাতো অনেক আছে কিন্তু কোনেও ৰাজযোগ শিকি ৰজা বা ৰাণী হ'ব নোৱাৰে। ৰজা হোৱাৰ কোনো এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) নাই। ইয়াততো কোৱা হয় আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা ভৱিষ্যতলৈ সুখৰ ৰাজ্য পাবলৈ পঢ়ো। প্ৰথমতেতো অক্ষৰ (পৰমাত্মাৰ) বিষয়ে বুজাব লাগে। গীতাৰ ওপৰতেই সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। মনুষ্যই কেনেকৈ জানিব সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, আমি ক'ৰপৰা আহিছো, আকৌ ক'লৈ যাব লাগিব। কোনেও নাজানে। কোন দেশৰ পৰা আহিলো কোন দেশলৈ যাম। গীতো আছে নহয়, কেৱল ভাটোৰ দৰে আওঁৰাই থাকে। আত্মাত যি বুদ্ধি আছে সেই বুদ্ধিয়ে নাজানে যে আমি যাক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কওঁ তেওঁনো কোন। তেওঁলোকে তেওঁক দেখাও নাপায়, জানিবও নোৱাৰে। আত্মাৰতো এয়া কৰ্তব্য হয় – পিতাক জনাৰ, চোৱাৰ। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা, আমি আত্মা হওঁ, পৰমপিতা পৰমাত্মা পিতাই আমাক পঢ়ায়। বুদ্ধিয়ে কয় পিতাই আহি পঢ়ায়। যেনেকৈ কাৰোবাৰ আত্মাক আহ্বান কৰিলে বুজা যায় যে তেওঁৰ আত্মা আহিছে। গতিকে তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি আত্মা হওঁ, তেওঁ আমাৰ পিতা। পিতাৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। আমি কিয় দুখী হৈছো, মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে পিতায়ে সুখ-দুখ দিওঁতা হয়। ভগৱানক গালি দি থাকে। সেয়া হৈছে আসুৰী সন্তান। যেনেকৈ কল্পৰ আগতে কৈছিল তেনেকৈয়ে কয়। এতিয়া তোমালোক প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছা। আগতে তোমালোক আসুৰী সন্তান আছিল। এতিয়া পিতাই কয় মোক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। যিকোনো লোককে এই দুটা শব্দ বুজোৱাতো অতি সহজ। তোমালোক হৈছা ভগৱানৰ সন্তান। ভগৱানে স্বৰ্গ ৰচিলে, এতিয়া নৰক হৈছে, পুনৰ স্বৰ্গ পিতায়েই ৰচনা কৰিব। পিতাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে, স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। অচ্ছা, শিৱক নাজানা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকো ৰচোঁতা তেওঁ হৈছে পিতা। তেন্তে নিশ্চয় পিতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই শিকাব। এতিয়া হৈছে শূদ্ৰ বৰ্ণ। আমি ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা ক্ষত্ৰিয় হ'মগৈ। নহ'লেনো বিৰাট ৰূপ কিয় বনোৱা হৈছে, চিত্ৰ ঠিকেই আছে। কিন্তু বুজিব নোৱাৰে।

শূদ্ৰক কোনে ব্ৰাহ্মণ কৰি তুলিব? নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ প্ৰয়োজন। তেওঁক কেনেকৈ এডাপ্ত কৰিলে (তুলি ল'লে)। যেনেকৈ তোমালোকে কোৱা এওঁ মোৰ স্ত্ৰী, তেওঁক 'মোৰ' কেনেকৈ কৰিলা? এডাপ্ত কৰিলা। পিতাই কয় - মোকো মাতা-পিতা বুলি কোৱা, মই পিতাতো হওঁ। মোৰ স্ত্ৰী ক'ৰ পৰা আনিম। সেয়েহে এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখোঁ। স্ত্ৰীক এডাপ্ত কৰা হয়, যেনেদৰে লৌকিক পিতাই স্ত্ৰীক এডাপ্ত কৰি কোষ-বংশাৱলী ৰচনা কৰে, বাবাই আকৌ এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এওঁক এডাপ্ত কৰি এওঁৰ মুখৰ দ্বাৰা মুখবংশাৱলী ৰচনা কৰে। তোমালোকে কোৱা - আমি ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হওঁ। নিশ্চয় এওঁৰ নামেই ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মা কাৰ সন্তান? শিৱবাবাৰ। এওঁক কোনে এডাপ্ত কৰিলে? বেহদৰ পিতাই। দৃষ্টান্ত অতি ভাল কিন্তু যাৰ বুদ্ধিত বহিছে তেওঁহে বুজাব পাৰিব। বুদ্ধিত নাথাকিলে তেওঁ বুজাব নোৱাৰিব। লৌকিক আৰু পাৰলৌকিক পিতাতো আছে নহয় জানো। তেৱোঁ স্ত্ৰীক এডাপ্ত কৰি 'মোৰ' বুলি কয়। শিৱবাবাই আকৌ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এডাপ্ত কৰে। নিজেই কয় মই নিৰাকাবে এওঁৰ আধাৰ ল'বলগীয়া হয়, সেয়েহে নাম সলনি কৰো। এটা সময়তে কিমানৰ নাম ৰাখিম। নামৰ লিষ্টো (তালিকাও) তোমালোকৰ লগত থাকিব লাগে। প্ৰদৰ্শনীত নামৰ লিষ্টো দেখুৱাব লাগে। বাবাই কেনেকৈ এটা সময়তে নাম ৰাখিলে। বাবাই আমাক আপোন কৰি ল'লে বাবে নাম সলনি কৰিলে, তেওঁক ভৃগু ঋষি বুলি কোৱা হয়। জন্ম-পত্নীতো ভগৱানৰ লগতে আছে। নামবিলাক ৰাণ্ডাৰফুল (আশ্চৰ্যকৰ)। এতিয়াতো সকলোতো নাই। কিছুমানৰ আশ্চৰ্যজনকভাৱে বিচ্ছেদ হৈ গ'ল। আজি আছে, কালিলৈ নাই। নাম্বাৰ ওৱান (প্ৰথম নম্বৰৰ) শত্ৰু হৈছে কাম। এই কাম বিকাৰে বহুত হায়ৰাণ কৰে। ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত একেলগে থাকি ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে - এয়া হৈছে প্ৰতিজ্ঞা। নিজৰ বৃত্তি নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে, কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। ধুমুহাতো সকলোৰে আহিব। ইয়াৰ বাবে ভয় কৰিব নালাগে।

বহু সন্তানে বাবাক সোধে - এইটো ধান্দা কৰো নে নকৰো? বাবাই লিখে - মই জানো তোমালোকৰ ধান্দা আদি চাবলৈ আহিছো? মইতো টিচাৰ (শিক্ষক) হওঁ, পঢ়াবলৈ আহিছো। ধান্দাৰ কথা মোক কিয় সোধা? মইতো ৰাজযোগ শিকাওঁ। ৰুদ্ৰ যজ্ঞ বুলিও গায়ন কৰা হৈছে, কৃষ্ণ যজ্ঞ নহয়। পিতাই কয় - লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান নাই। যদি জানে যে 16 কলাৰ পৰা 14 কলা হ'বগৈ লাগিব, তেন্তে লগে লগে ৰাজত্বৰ নিচা উৰি যাব। তাততো হৈছেই সংগতি। সংগতি দাতাতো এজনেই। তেৱেঁই আহি উপায় শুনায়, আন কোনেও শুনাব নোৱাৰে। পোন প্ৰথমে এইটো বিষয় লোৱা যে কোনে এনেকৈ ক'লে - কাম মহাশত্ৰু? এয়াও গোৱা হয় যে বিকাৰী দুনিয়া আৰু নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। ভাৰততেই ৰাৱণক জ্বলাই থাকে। সত্যযুগত জানো জ্বলাব! যদি এনেকৈ কোৱা হয় যে অনাদি হয়, সত্যযুগতো আছিল তেন্তে সকলো ঠাইতে দুখেই দুখ হ'ব। তেনেহ'লে স্বৰ্গ বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব? এইবোৰ কথা বুজাব লাগে। সকলোৰে গতি নিজা-নিজা। গম পোৱা যায় - কোন ভাল গতি সম্পন্ন? সম্পূৰ্ণতো কোনো হৈ উঠা নাই। অৱশ্যে হয়, সত্য, ৰজা, তমোতো থাকেই। সকলোৰে বুদ্ধি বেলেগ-বেলেগ। যিয়ে শ্ৰীমতত নচলে - তেওঁলোকৰ হৈছে তমোপ্ৰধান বুদ্ধি। নিজকে ইনচ'ৰ (বীমা) নকৰিলে ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ বাবে কেনেকৈ পাব। মৰিবতো লাগিবই। তেনেহ'লে কিয়নো ইনচ'ৰ কৰি নিদিও। সকলো তেওঁৰেই। তেনেহ'লে প্ৰতিপালনো তেৱেঁই কৰিব। কিছুমানে যদিও সকলো দি দিয়ে, কিন্তু চাৰ্ভিচ (সেৱা) নকৰে, যি দিলে সেয়া খাই থাকে। তেন্তে কি জমা হ'ব। একোৱেই নহয়। সেৱাৰ প্ৰমাণ লাগে। দেখা যাওক - কোন পাণ্ডা হৈ আহে? নতুন বি.কে.সকলেও নিজৰ মাজত মিলি চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) চলায়, তেওঁলোককো ধন্যবাদ দিয়া হয়। এই নলেজতো (জ্ঞান) একেবাৰে সহজ। বানপ্ৰস্থীসকলক গৈ বুজোৱা - বানপ্ৰস্থ

অৱস্থা কেতিয়া হয়? পিতাইহে গাইড (পথ-প্ৰদৰ্শক) হৈ সকলোকে লৈ যাব। তোমালোকে জানা পিতাই হৈছে কালৰো কাল। আমিহে আনন্দৰে বাবাৰ সৈতে একেলগে যাব বিচাৰো।

প্ৰথমতে মুখ্য বিষয়বোৰ লোৱা - গীতাৰ ভগৱান কোন, যিয়ে ৰচনা ৰচিলে? লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ৰাজযোগ কোনে শিকালে? তেওঁলোকৰো ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। অন্য কোনো ৰাজধানী স্থাপনা কৰিবলৈ নাহে। পিতাহে ৰাজধানী স্থাপনা কৰিবলৈ আহে। সকলো পতিতকে পাৱন কৰি তোলে। এয়া হৈছে বিকাৰী দুনিয়া, সেয়া হৈছে নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। দুয়োটাৰে মাজত ক্ৰমানুসাৰে মৰ্যাদা আছে। যিসকল শ্ৰীমতত চলোঁতা হ'ব, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এই কথাবোৰ ধাৰণ হ'ব পাৰে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) বুদ্ধিৰ লাইন যাতে সদায় ক্লীয়াৰ (স্বচ্ছ) হৈ থাকে তাৰ বাবে দেহী-অভিমানী হৈ থাকিব লাগে। সঁচা উপাৰ্জনত মায়াই যাতে কোনো ধৰণৰ লোকচান কৰিব নোৱাৰে - তাৰ বাবে সাৱধান হ'ব লাগে।
- (2) কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। ইনচ'ৰ (বীমা) কৰাৰ পিছত চাৰ্ভিছো (সেৱাও) নিশ্চয় কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** যোগৰ উত্তাপত চকুলোৰ টেংকি শুকুৱাই কান্দোনশ্ৰৱ (ক্ৰন্দন মুক্ত) হওঁতা সুখ-স্বৰূপ হোৱা

অনেক সন্তানে কয় যে অমুকে দুখ দিয়ে সেইবাবে কান্দোন আহি যায়। তেওঁ দিয়ে কিন্তু তুমি লোৱা কিয়? তেওঁৰ কাম হৈছে দিয়া, তুমি নল'বাই। পৰমাত্মাৰ সন্তানে কেতিয়াও কান্দিব নোৱাৰে। কন্দা বন্ধ। চকুৰ কান্দোনো নাই, মনৰ কান্দোনো নাই। য'ত আনন্দ থাকিব তাত কান্দোন নাথাকিব। আনন্দ বা মৰমৰ চকুলোক কান্দোন বুলি কোৱা নহয়। গতিকে যোগৰ উত্তাপেৰে চকুলোৰ টেংকি শুকুৱাই দিয়া, বাধা-বিঘিনিক খেল বুলি ভাবা তেতিয়া সুখ স্বৰূপ হৈ যাব।

***প্ৰোগান:-** সাক্ষী হৈ ভূমিকা পালন কৰাৰ অভ্যাস থাকিলে টেনশ্বনৰ (উদ্বেগৰ) পৰা দূৰৈত স্বতঃ এটেনশ্বনত (মনযোগী হৈ) থাকিব।

ওঁম্ শান্তি!!
